

## KRACHTEN UIT HET AL

24 november 1958

In het heelal bestaan heel wat krachten. We kunnen deze vinden op een zuiver stoffelijk plan. We kunnen deze vinden op het vlak van de stralingen, van de velden, wij kunnen ze echter ook vinden op het vlak geestelijke invloeden: de gigantische persoonlijkheden, die zich openbaren in sterren en zelfs in nevels. We kunnen het onderwerp benaderen op een strikt wetenschappelijke, haast op ruimtevaart lijkende wijze, we kunnen ook trachten het van meer astrologische zijde te benaderen. Uit al deze mogelijkheden heb ik een keuze gedaan. Ik hoop u zo een samenhangend beeld voor te toveren in deze inleiding, dat het mogelijk maakt om alle krachten in het Al althans, enigszins op hun waarde te schatten. Want dit heelal met zijn schijnbare ledigheid is gevuld met aller hand krachten en ook gevuld met zeer veel materie. Er zijn bepaalde standpunten, die ik hier niet nader zal bespreken, maar toch even wil aanstippen, al is het maar om u een beeld te geven van de volheid, die kan bestaan.

Tijd wordt over het algemeen gezien als een permanente flux, een vloeiende lijn, maar het kan evengoed een slingerende, een sinusvormige lijn zijn, waarbij parallellopende lijnen beurte- lings door het moment "tijd" worden gesneden en door de invloed van de kracht, die in deze tijd besloten ligt, het verschijnsel tijdelijk kenbaar wordt. Nemen wij dit aan, dan kan op elke plek, waar een wereld is, een honderdtal - misschien zelfs een duizendtal - verschillende werelden bestaan. Ik wil dit onderwerp niet vorder aansnijden; het zou een aparte studie over de tijd vergen en een aparte studie over de gaardheid onder meer van zwaartekracht en zelfs van ruimtelijke en superruimtelijke structuren,

Het is echter wel zeker, dat in het Al fijne materie bestaat. Deze fijne materie - meestal in betrekkelijk primitieve vorm, - is fijn verdeeld maar niet "gelijkelijk" verdeeld. Wij vinden in het heelal banen, waarin wij zelfs kunnen spreken over bv. zuurstof, stikstof, koolstof, helium, waterstof. Er zijn nog verschillende andere banen, maar die liggen hier niet in de nabijheid. Dat wil dus zeggen, dat verschillende elementen - waaronder vele gasvormige - op enigerlei wijze in buitengewoon grote spreiding aanwezig zijn.

Nu weet u allen wat er gebeurt, wanneer u bv. een brandbaar gas in de buurt brengt van een vlam; er ontstaat een steekvlam. Breng een, nog zo fijn verdeelde voor fusie of ontvlaming vatbare stof in de nabijheid van een ster en de activiteit van deze ster wordt aanmerkelijk vergroot. Omgekeerd: breng een stof, die dempend werkt op b,v. een waterstof-helium-reactie in de nabijheid van een ster en de mogelijkheid is zeer groot, dat deze tijdelijk terugvalt in de sterkte van uitstraling ervan en, dat deze dus van een witte ster tot een rode ster, een rode reus wordt.

Al deze dingen maken het reeds duidelijk dat het heelal leeft en aan voortdurende veranderingen onderhevig is. In dit Al openbaren zich steeds weer en aan alle kanten veranderingen, ook wanneer deze t.o.v. een mensenleven ongekend lange tijd kunnen vragen. Wij zien hoe sterren samenkomen en een deel van hun massa verliezen; er ontstaan planeten, Wij zien hoe sterren elkaar benaderen en worden tot een z.g. tweelingsysteem of binari, omdat zij gevangen zijn in elkaars aantrekkingskracht. Zij blijven eeuwen lang - ja, miljoenen jaren lang - cirkelende bewegingen volvoeren, tot één van hen, slachtoffer wordende, het middelpunt neemt, zich leegstraalt, terwijl de andere, meestal wordend tot een rode reus, eromheen blijft cirkelen. De dood van een dergelijke ster, de verandering van verhouding, betekent wederom een grote verandering in het heelal.

Wanneer een ster nu eigenlijk goed gezien wordt, verschilt deze niet zo erg veel van een atombom, die voortdurend zijn eigen materiaal blijft aanvoeren en zo permanent blijft verbranden. Zo vinden wij dan ook in de uitstraling van de doorsnee ster in de eerste plaats gammastraling, intens doordringingsvermogen, niet afgeremd door de bijna ledige ruimte, voortsnellend over ongetelde lichtjaren. Daarnaast echter vinden we alpha- en beta-straling, vinden wij een partikelstraling, neutrinostraling; ja, de waterstofkernen, die met grote snelheid

worden weggeslingerd, zijn vaak een straling, die op andere planeten het leven doet ontstaan en verder beïnvloedt. Dat kan zijn in het eigen zonnestelsel, maar onder omstandigheden zelfs in een ster, die niet verder dan maximaal 100 lichtjaren verwijderd is.

Deze enorme krachten zijn niet zo ongebonden, als men zou denken. Elke ster met de zeer zware werkzame massa ervan, die voortdurend naar buiten toe stuwend zich oplost maar gelijktijdig een chemische omzetting doormaakt, waardoor deze weer verzinkt naar binnen toe in een hernieuwde binding, is een persoonlijkheid. Het voorgaande is alles wetenschappelijk. Nu ik spreek over persoonlijkheden, komen we op een terrein, dat de wetenschapsmens waarschijnlijk dat der ongerijmdheden noemt.

Maar laten we de vraag dan even anders stellen. Wanneer een mens - een complex wezen, dat geef ik gaarne toe maar toch zo onbelangrijk in het Al - bezield is, zal dan een ster, die scheppende functies kan vervullen, die in de statige reidans ervan door de eeuwen heen leven kan baren en vernietigen, zal deze grote macht niet bezield zijn? Elke ster die leeft, ja, elke planeet, die bestaat, heeft een eigen persoonlijkheid. En - vreemd genoeg - kan deze eigen persoonlijkheid de karakteristiek van uitbarstingen op zo'n ster aanmerkelijk veranderen of bepalen. Wij kennen sterren, die voortdurende steekvlammen de hemel inwerpen en met deze steekvlammen radioactieve partikels, stralingen van grote hardheid. Andere daarentegen blijken meer een soort gelijkvormige stralenkrans te bezitten, betrekkelijk permanent en niet verstoord door de grote atmosferische stormen, die men hier op uw zon zonnevlekken noemt. Het karakter van de ster bepaalt dus ten dele de uitstoting van stoffen en het ontstaan van straling daaruit.

Een ster heeft beweging. Deze beweging is gebonden aan een meestal niet zichtbaar middelpunt van de nevel, waarin deze geboren is, De ster is niet volledig vrij in zijn baan, maar wordt op de gang ervan voortdurend aangetrokken, nu tot deze, dan tot gene menigte van sterren. Hij ontwikkelt in z'n snelheid een zekere hoeveelheid krachten, die wij dan meestal zwaartekracht noemen plus bindingskracht. Deze bindingskracht is ongeveer gelijk aan de veldverhoudingen, die in een molecule de kern verbindt met het electron.

De persoonlijkheid echter kan met deze keuze wel degelijk iets doen, Niet elke ster behoeft volgend de gelijke wet de gelijke baan te beschrijven. Wanneer echter een aantal sterren een onderling redelijke verhouding heeft gevonden, dan vormen ze zoets als een vereniging of een club onder de mensen; zij blijven zeer lange tijd in gelijke verhoudingen bestaan, zij gaan gezamenlijk door de hemel, zij kiezen gezamenlijk een doel. Enkele van deze sterrengroepen zijn opgevallen op aarde, men noemt ze o.m. sterrenbeelden. Denkt u aan de Grote Beer, de Kleine Beer, de Wagen, enz.

Nu zijn er echter sommige van deze groepen, die tot een zo grote harmonie zijn gekomen, dat zij gezamenlijk een groeps persoonlijkheid beginnen te bezitten en deze groeps persoonlijkheid, mijn vrienden, wordt dan in de astrologie genoemd "de invloed van Cancer, Sagittarius," enz, enz."; Eigenlijk zijn deze invloeden een straling. Ze zijn geen "gedachten". Maar straling heeft ook een invloed op al, wat het ontmoet. Wanneer de aarde zijn atmosfeer verandert, zal ook de invloed, die de straling-van-buitenaf geeft, veranderen. Het absorptievermogen van de beschuttende stratosfeer en protosfeer maken wel degelijk uit, in hoever het aardoppervlak beroerd of benaderd kan worden door activiteit, door straling.

Ware dit alles, dan zou ongetwijfeld dit heelal reeds, een ontstellende reeks van mogelijkheden bieden. Denkt u eens aan al die verschillende krachtsverhoudingen tussen deze sterren zelf, deze stralingen, die elkaar ontmoeten, die soms elkaar opheffen, in andere gevallen elkaar een buitengewoon sterk doordringingsvermogen geven. Maar er is meer. Er zijn velden.

U zult zich afvragen; "Wat is nu dat veld, waarover u spreekt? Moeten we dat zien als electro-magnetisch, als electro-statisch" als magnetisch zonder meer, als een stralingsveld of wat dan ook?" Het is moeilijk daarop een antwoord te geven. Ongetwijfeld zal men op aarde - gaan spreken over electro-magnetische velden, maar dit is niet juist. Het gaat hier n.l. niet om gelijklopende velden maar om velden, waarin de fluctuatie aanmerkelijk kan veranderen, zodat we naast de eigen trilling een reeks van af- en oplopende trillingsverschijnselen te zien krijgen, die de uitwerking van het totale veld op al, wat daarin bevat is mede bepaalt.

Er zijn twee kernvelden in het Al. Deze twee kernvelden verschuiven t.o.v. elkaar en de wijze, waarop deze verschuiving plaatsvindt is o.a. mede aansprakelijk voor de veranderde afbuiging

van licht; de z.g. roodverplaatsing die men met foto's kan waarnemen en waardoor men dus ziet, dat vooral aan de rode kant van het kleurengamma een zekere verschuiving t.o.v. "normaal" (het normaal-aarde) heeft plaats gevonden. Hieruit construeert men overigens, het bewijs voor het vliedend Al.

Zouden deze velden nu moeten worden gezien als natuurkrachten zonder meer, zonder denken en zonder regel, dan zouden we ze rustig kunnen verwaarlozen. Maar het eigenaardige is, dat zij klaarblijkelijk redelijk handelen. Zij werken niet altijd gelijk. Integendeel, soms veroorzaken zij het ontstaan van z.g. donkere wolken; de vreemde nevels van fijn verdeelde stof, die zelfs het licht van een ster kunnen doven; nevels, die worden waargenomen door de grote kijkers van de astronomen. In het verleden heeft men er over nagedacht wat dit kon betekenen. Tegenwoordig spreekt men er eerder over als materie, die bij een ontstaan van de sterren zonder voldoende stralingsdruk of hitte achterbleef en daardoor de oorspronkelijke oertoestand kon handhaven. Dit is niet waar. Deze stof is ten dele het resultaat van dode sterren, van meteoren en meteorieten, die langzaam maar zeker zichzelf hebben verpulverd tot ze in oerbestanddelen zijn uiteengevallen.

Wij zien nu, dat de denkende velden soms deze nevels beroeren en doen verplaatsen; in andere gevallen hun licht geven, dus tot sterren maken. In weer andere gevallen worden delen van deze duistere nevels plotseling - zoals een nevel door een sterke wind uiteen wordt gejaagd, gejaagd in de richting van verschillende sterren. In dergelijke gevallen zien wij kort achtereen - naar aardse tijd gerekend binnen 3 of 4 jaren in één plaats van de hemel in de buurt van zo'n donkere nevel 4 á 5, soms zelfs tot een 10-tal toe, novae opvlammen, dus sterren van geringe sterkte plotseling fel branden. Daarnaast blijkt, dat deze grote velden invloed hebben op de werking van sterrennevels. Hun eigen wervelingssnelheid wordt bepaald door de wijze, waarop beide velden zich kruisen ter plaatse van de sterrennevel. Men heeft zelfs gezegd, dat deze invloeden uit het Al kunnen worden geacht te zijn de directe scheppingsdrang Gods, zich uitend in het veld "wil" en het veld "gedachte". In hoeverre dit waar is kan ik helaas niet verklaren.

Naast deze krachten uit het Al zijn er natuurlijk ook nog andere dingen, die de aandacht waard worden; en ik zou niet volledig zijn, wanneer ik hier ook niet even sprak over de verschillende rassen, die ontstaan zijn op kleine planeten, ergens in deze zee-van-leegte. Ofschoon wij niet in staat zijn geweest alle planeten af te zoeken, is het ons bekend, dat er zeker een 1000-tal rassen bestaan die moreel, zedelijk en verstandelijk een gelijk of meerwaardig punt t.o.v. het menselijke hebben bereikt. Zij bevinden zich vaak op zeer grote afstanden van elkaar en het is onder de huidige condities niet aannemelijk dat ze - voor één dier rassen tot een beheersing van de vierde dimensie komt - elkaar voortdurend zullen kunnen ontmoeten en bezoeken. Het is echter een feit, dat zij bestaan.

Elk volk, elk ras heeft een groepsgeest. Ook uw volkeren, uw rassen (de mensheid als zodanig), zijn een bepaalde - zeer nauw omschreven - geestelijke waarde, met grenzen van voorstellingsvermogen, grenzen ten opzichte van "toelaatbaar gedrag" etc. Zo bestaan die elders ook. Maar ook gedachten zijn een uitstraling. De uitstraling van een mens op zichzelf is niet groot; toch kan door geschoolden over zeer grote afstand - soms zelfs een interplanetaire afstand - een gedachtenstraling gericht worden uitgezonden. Bij een niet-gerichte uitzending zal er een diffusie ontstaan; het verdeelde reikt niet zo ver. Maar als één mens van hier tot bv. Venus kan komen met zijn gedachten, zou dan een menselijk ras - als geheel - zijn persoonlijkheid niet veel verder in de ruimte uitstralen? Tot andere sterren? Zou ergens in de buurt van Centaurus misschien een andere rassengeest of volksgeest niet de uitstraling van deze gezamenlijke entiteit "mensheid" kunnen ontvangen en absorberen? Een vraag, waarop een antwoord moeilijk te geven valt. Ik kan u wel zeggen, dat het zo is, maar dat heeft geen bewijskracht voor u, het is hoogstens een wetenswaardigheid. Ik meen echter, dat dit wel degelijk het geval is en reeds in een betrekkelijk ver verleden is geweest.

Wanneer nu echter - en dat is wat anders - dichter in de buurt bv. een groepering leeft, die ook de groepsgeest heeft (noemt u hen mensen, mensen van Mars of van Venus, geheimzinnige, wezens misschien van Saturnus, van Jupiter, van Neptunus, het geeft niet hoe u hen noemt, als u hen zich maar even voorstelt als hypothese), dan zal het duidelijk zijn, dat gezien de kleine afstanden onderling een beïnvloeding van de rassengeesten wederkerig plaats

zal vinden; dat het gezamenlijk bewustzijn van de mensheid een invloed uitzendt naar anderen en ook daarvan de impulsen zal ontvangen. Zo goed als mensen elkaar beïnvloeden door hun denken en hun reacties, zo zullen dus planeten elkaar onderling kunnen beïnvloeden.

Een planeetgeest, groter dan de mensheid, zal ongetwijfeld op het individu niet zijn invloed laten gelden, zomin als u in staat bent - tenzij dan ten koste van buitengewoon veel moeite en technische middelen - door middel van uw denken de loop van een enkel molecule te beïnvloeden, laat staan van een nog kleiner deel. Verhoudingsgewijs is de mens t.o.v. een planeet qua massa, intelligentie, intensiteit van krachtsuitstraling niet veel meer dan een samengesteld molecule. Het is echter duidelijk, dat de totale groepering wel weer beïnvloed kan worden. U bent niet in staat om een molecule te verplaatsen, maar met betrekkelijk geringe middelen transporteert u een misschien een massa van bijv. 50 tot 100 kilo. Op deze wijze zal het totaal bewustzijn van de mensheid ook beïnvloed worden door de persoonlijkheden, de entiteiten, die leven op andere planeten.

En daarmee hebben we dan het eerste beeld een klein beetje afgerond. O, ik geef toe, er is nog veel meer te zeggen. Maar neemt u dit complexe beeld eens van denkende krachten, die uiteen kunnen vallen in: veldverwekkende of veldhandhavende krachten, stralingverwekkende of stralinghandhavende krachten op materieel gebied en uitstralende krachten op het gebied van de gedachten. En denkt u dan uw kleine aarde hierin als voor u het centrale punt. Wat gebeurt er?

In de eerste plaats werken op uw planeet de grote invloeden uit de ruimte. Hun verhoudingen drukken zich uit op uw wereld. En onwillekeurig zegt u al: "Ja, deze mens is geboren onder de Boogschutter, gene onder de Waterman, deze onder de Steenbok en gene onder de Kreeft, dit is een Tweeling en dat is een Maagd (en dit laatste natuurlijk in de astrologische betekenis). Het resultaat is dat u dus zelf meent te kunnen vaststellen, dat de geboorte mede typebepalend is. Maar laten we nu nog een stap verdergaan. Wanneer de stand van de planeten in de huizen ook medebepalend is voor kwetsbaarheid en mogelijkheden, zouden we dan niet beter kunnen spreken over een matrix, die gevormd wordt door de invloeden van buitenaf en die op elk ogenblik de aarde beïnvloedt en deze in een bepaald beeld dwingt? Niet de beïnvloeding van één mens. Neen, een vorm, waarin de aarde wordt geperst, een beënging van de mogelijkheden ervan. Een begrenzing, die voortdurend wijzigt, maar die wordt gevormd door al die invloeden van buitenaf. Dan wordt het logischerwijze verklaard, dat op de aarde het Al zijn zeggenschap nog nooit verloren heeft. Integendeel, dat de lang verworven waarden van de astrologie wel degelijk een basis hebben: de basis van een voortdurend wisselende begrenzing, die u op dat ogenblik mogelijkheden laat en op het volgende ogenblik diezelfde mogelijkheden volledig neemt; die u beïnvloedt in uw wijze van leven en denken, u beïnvloedt in uw wijze van zoeken naar waarheid, uw handelen t.o.v. uw naasten, ja, die zelfs uw reactiesnelheid zozeer beïnvloedt, dat slagen of falen mede vanuit deze Kosmische kracht af te lezen is.

Krachten uit het Al : u bemerkt ze zelden of nooit , maar u leeft er mee. Die krachten uit het Al zullen ongetwijfeld, zelfs materieel beschouwd - de entiteiten buiten beschouwing gelaten - voortdurend meewerken tot de vorming van een ras op aarde, dat niet slechts is aangepast aan de mensen of behoeften van de aarde en het leven van de aarde, maar aan de Kosmische mogelijkheden. Er is een samenhang tussen alle werelden en uw wereld; er is een voortdurend verband tussen de zon, zijn wijze van leven en werken, en alle sterren van een gehele sterrennevel.

Heeft u dit geabsorbeerd, laat ons dan een ander deel van het Al bezien: een geestelijk Al. Zoals ik u reeds heb gezegd. Dit onderwerp omvat zeer veel en het is betrekkelijk moeilijk om u zo in één ogenblikje een visie te geven van al wat er mogelijk is. Ik moet noodzakelijkerwijze kort zijn.

Maar u weet allemaal dat er geesten bestaan. Men spreekt over God, over heiligen, men spreekt in een bepaalde omgeving van een lijdende, een strijdende, een zegevierende kerk, elders spreekt men over voorvaders, over demonen of zelfs over een langzaam opgaan in de scheppende Kracht zelf. Dit geloof op aarde is nog nooit bewezen - ongeacht wat u ervan denkt; omdat de waarden van de geest zozeer verschillen van die van de stof, dat het onmogelijk is geestelijk iets te doen, wat stoffelijk niet bereikbaar zou zijn en het zelfs

praktisch mogelijk is voor de stofmens - bij voldoende concentratie - elk geestelijk middel hernieuwd van uit zichzelf te wekken, te vormen en te hanteren.

Toch bestaat die geestelijke wereld. Een geestelijke wereld, die we ook weer niet mogen indelen alleen naar plaats. Wij moeten deze indelen naar graad van werking en bewustzijn. En dan krijgen we in de eerste plaats hier te maken met wat wij kunnen noemen de intelligenties van de sterren.

Zoals u een geest heeft, in u heeft een levend werkzaam wezen, dat niet alleen behoort in het trillingsgebied, dat zichtbaar en kenbaar is op uw wereld, zo heeft - dat heb ik u reeds gezegd - elke ster en elke planeet er een. Maar ook ieder, die uit een stoffelijke vorm verdwijnt, heeft er een. Begrijp dat goed. Dan kunnen we dus hier een hiërarchie stellen, gelijk aan hetgeen ik zo-even reeds stoffelijk opbouwde: De hoogste en de gezaghebbende geesten gelijk te stellen aan die grote Kosmische velden. Krachten, die van alle kanten uit uw eigen geestelijk wezen beïnvloeden, u mee binden in een zekere gang van zaken, waarbinnen u een beperkte vrijheid blijft.

Daarnaast de persoonlijkheden, die misschien leven in sterren of daarin geleefd hebben. Machtig, lichtend, groot en bewust, vormen zij mede de onderlinge beïnvloeding van de sterren; zijn zij mede de openbaring van een denken, de schepping van leven op sommige planeten.

Daaronder degenen, die - bevrijd van elk stoffelijk voertuig het denken hebben geleerd te zijn een abstracte waarde, waarin een niet omschreven persoonlijk zijn alleen door het ondergaan van het totaal van de Kosmische invloeden een absolute bevrediging geeft. Dan zou de kerk zeggen: de heiligen, de zaligen; anderen zouden weer zeggen, de uitverkorenen Gods of hen, die het Paradijs betreden mogelijk word gemaakt.

Daaronder vinden wij allen, die nog gebonden zijn aan bepaalde voorstellingen. Een binding aan een voorstelling betekent ook een binding aan de planeet aan het zonnestelsel, waarin die voorstelling origineerde. Deze geesten wendden zich dus ogenblikkelijk tot een bepaald déél van het Al; de anderen zijn meer Kosmisch van invloed.

Daaronder vinden wij geesten en entiteiten, die - nog vormbewust in staat zijn vormen van de aarde te begrijpen en te waarderen, zoals ze dat kunnen van elke planeet waartoe ze eens behoord hebben. In de laagste vormen bouwen dezen zelfs een soort spiegelwereld op, waarin zij een tijdlang kunnen bestaan.

Maar we hadden ook - u zult het zich herinneren - duistere wolken stof. Wij kunnen zelfs aantonen, dat er negatieve materie is, wanneer het nodig is. U moet een mens met verstand van kristallen maar eens vragen, hoe het komt, dat sommige kristallen, altijd rechts gevormd zijn en nooit links. Hij zou het u niet kunnen vertellen; hij kan alleen zeggen dat het een curiositeit is. Maar ook dit is te verklaren op deze manier. Er zijn negatieve en positieve waarden; er is een heelal A en een heelal B, die elkaar aanvullen, ook wanneer ze t.o.v. elkaar steeds negatief zijn. Zo zijn er duistere krachten, die - hun eigen wereld kennend en zoekend - ook hun invloed doen gelden. En die invloed - waar hij geestelijk is - kan kenbaar worden op alle geest, die enig aanrakingspunt daarmee heeft.

Zo bent u ook geestelijk het brandpunt op uw wereld van grote reeksen van invloeden. In de eerste plaats natuurlijk van wat u noemt de demonen, de engelen, de overgeganen. Zij staan uw wereld betrekkelijk nabij. Hun denken vermengt zich met uw gedachten. Hun streven wordt ten dele weerkaatst in uw handelen.

Daarboven de grotere, die de algemene vorm, bv. de loop van de historie of zelfs ondergang of herboren worden van een wereld, beslissen. Ook deze krachten - zij het, dat deze wetenschappelijk niet erkend worden - werken op u in; en ook hier ondergaat u de krachten uit het Al.

Maar sta mij toe aan deze beschouwing nog iets vast te knopen, nog iets meer te zeggen, n.l. dit: U bent geen speelbal van deze krachten. Verbeeld u niet, dat u heen en weer wordt geslingerd tussen krachten van geest en stof, die nu maar bepalen, wat u zult doen, u makend tot een slachtoffer van hetgeen u onwetend misdoet. Dit is niet waar. Stel u voor, dat u staat op een platform. Rond u zijn een aantal transportbanden, stervormig weglopend. Er is een trap naar beneden, een trap naar boven. Alles beweegt. U zult bewegen moeten, maar de richting, die u uitgaat, kiest u zelf. Zo is het in dit heelal. De kracht, die u kiest als de uwe, waarmee u werkt, deze brengt u - zonder dat u het bemerkt misschien - op een ander standpunt van geestelijk en stoffelijk bestaan, van geestelijk en stoffelijk denken en handelen.

En nu zou ik graag nog een woord willen wijden, voordat ik u de gelegenheid geef uw vragen en problemen op mij af te vuren, op de ruimtevaarders.

"Bestaan er vliegende schotels?" heeft men ons zo vaak gevraagd. We hebben geantwoord; "Ja, zij bestaan." "Kunnen de ruimtemensen ons op aarde verlossen?" heeft men ons gevraagd. We hebben geantwoord."Neen, dat kan de mens slechts zelf." Begrijp goed, dat zelfs wanneer een hoger staand en meer beschaafd ras op deze aarde zou landen, het nooit een Kosmische kracht, een kracht uit het AI zou kunnen zijn. Het zou slechts zichzelf kunnen zijn en trachten de wereld te hervormen tot een beeld en gelijkenis; een beeld, dat niet goddelijk en dus onvolledig is.

We hebben daar niet veel van te verwachten, vrienden. Wel is het mogelijk, dat de noden, de reacties van dergelijke wezens op de uitstraling van de aarde, op het gedachtebeeld, dat de aarde voortdurend de ruimte inseint, als een soort wanhopige boodschap van steeds groeiende chaos, hen tot handelen dwingt. Handelingen, niet in overeenstemming met hun wensen en hun eigen gedachten, handelingen in overeenstemming met de kosmische krachten, de krachten uit het AI, die hen dwingen tot een bepaalde reeks van reacties. Als zij handelen zullen ook zij niet vrij zijn. De conflicten, daaruit geboren, zullen zeker een weerspiegeling blijken te zijn van hetgeen Kosmisch geschiedt.

Nu is echter zelfs het stoffelijk heelal - ofschoon dat ook misschien wetenschappelijk weer niet zo gemakkelijk te geloven is - een evenwichtig heelal. Dat wil zeggen, dat het zijn eigen krachtverliezen steeds weer compenseert. Ook al kan een minimale hoeveelheid kracht schijnbaar teloor gaan, in het totale AI geschiedt dit niet. Er is een uitwisseling tussen - laat ons zeggen - uw driedimensionaal AI en een tweede AI, dat van u uit een vierde dimensie is. Over en weer gaan deze invloeden en zij blijven volledig evenwichtig en harmonisch. Hierin is - stoffelijk gezien - de volmaakte scheppende gedachte in een volmaakte evenwichtigheid uitgedrukt. En ook geestelijk is ditzelfde het geval.

Denk daarom niet, dat u door de krachten uit het AI zult kunnen ontkomen aan een lot, dat u zichzelf op de hals hebt gehaald. U zult slechts in staat zijn binnen uw mogelijkheden zo gunstig mogelijk te handelen. Denk niet, dat een veroordeling door de Kosmische krachten een ondergang van uw wezen betekent. De Kosmische krachten kunnen zich slechts bewegen op stoffelijk terrein, indien ze u stoffelijk willen vernietigen; slechts op geestelijk terrein, indien ze dat geestelijk willen doen. Maar in alle gevallen zullen ze elke kracht, die ze wegnemen, moeten compenseren door een soortgelijke en even sterke.

Het bewustzijn zelf is niet aantastbaar hiervoor. Het bewustzijn zelf is in staat, door de eigenaardige structuur van de mens met zijn geest en ten slotte zijn ziel, om van uit de hoogste kracht onmiddellijk de oerkrachten te verwerven, die noodzakelijk zijn om zichzelf te handhaven te midden van deze wisselende beïnvloeding.

Indien u dus verstandig handelt, zult u zich laten leiden door hetgeen u kunt vernemen omtrent deze uit-het-AI-komende-krachten. Maar u zult vóór alles zorgen uzelf te blijven. U zult ongetwijfeld rekening houden met demonen, met engelen, met grote geesten en de duistere gedochten, die tot een andere beschavingscyclus behoren. Maar u zult steeds uzelf blijven. U zult altijd uzelf en uw eigen streven zien als een directe relatie met de Bron van alle krachten, ook van alle krachten uit het AI. Door de ze relatie bent u beschermd. Indien u in staat bent uit de relatie met het Goddelijke de juiste plaats voor uw eigen wezen binnen de Schepping te distilleren, te erkennen wie en wat u bent in de Schepping als taak, geestelijk en stoffelijk, dan heeft u voor uzelf het punt van evenwichtigheid bereikt, waarbij alle krachten in u elkaar kunnen treffen maar steeds elkaar zullen opheffen, zodat uw wezen zichzelf gelijk kan blijven. Dan is er slechts één Kracht, die dit veranderen kan en die het ook doet. Dat is de oerkracht, die de beide velden, waarover ik zo-even sprak, zelf regeert. Die leeft en denkt in de tweeledigheid van zijn, door één persoonlijkheid georgineerd: het Goddelijke Zelf.

En met deze inleiding, vrienden, hoop ik u dan rijkelijke stof voor vraagstelling en discussie bezorgd te hebben. We zullen u thans eerst in de gelegenheid stellen die vragen te formuleren en na een pauze toe overgaan om deze - naar ik hoop in extenso - te behandelen. Ik dank u zover voor uw aandacht, vrienden, en hoop zo dadelijk van u evenveel te horen als ik hoop, dat u thans van mij gehoord heeft.

## DISCUSSIE

Vraag: Wie kan mij de juistheid van de door u gesproken woorden bevestigen?

Antwoord: Wanneer u geduld heeft, totdat u aan onze zijde komt, dan zult u door eigen ervaring zich daarvan op de hoogte kunnen stellen. Het grootste gedeelte van de door mij naar voren gebrachte stellingen is ten dele op aarde bekend of geheel op aarde bekend, uitgezonderd de esoterische stellingen omtrent persoonlijkheden, etc. Wat betreft deze stoffelijke stellingen, astrologische en astronomische stellingen, kan ik u erop wijzen, dat deze uiteindelijk op veronderstellingen berusten, waar een feitelijke vaststelling van de fenomenen misschien mogelijk is, maar niet een verklaring, die geen enkele andere uitweg tot verklaring meer overlaat. Dat wil dus zeggen, dat er nog geen definitief bewijs op aarde bestaat. Ik hoop, dat dit voldoende is.

Vraag: Is er overeenkomst tussen de naam van de planeet en de aard van de planeetgeest? Waardoor ontstaat de uitwerking van de aspecten tussen twee planeten? Een vierkant aspect bv. geeft strijd; bij een driehoek gaat alles gemakkelijk.

Antwoord: In de eerste plaats: namen. Een naam wordt aan een planeet gegeven door een volk en is een uitdrukking van de wijze, waarop het volk denkt en leeft, maar kan nooit de aard van een planeet bepalen. Wat dat betreft zou het heel logisch zijn aan te nemen, dat het synoniem voor "aarde" in andere talen gebruikt wordt door volkeren, die elders leven om hun eigen planeten aan te duiden. De planeet naam, uit de bewoners geboren, kan niet geacht worden de persoonlijkheid uit te drukken of zelfs te benaderen.

Wat betreft aspecten: Wanneer planeten met elkaar in oppositie zijn, heffen zij elkaars werking ten dele op of versterken gelijksoortige werkingen. Hebben wij een vierkant, dan hebben we vier verschillende krachten, die elkaar dus diagonaal - maar ook als opposiet - recht tegenoverstaan. D.w.z. dat een zeer groot gedeelte van hun invloeden teniet wordt gedaan. Wat overblijft is een resultante van tegenstellingen. Deze tegenstellingen door de mens ondergaan, brengen hem over het algemeen tot een enigszins irrationeel gedrag. Vandaar dat alles niet gaat. Bij een driehoek echter blijft er altijd één sterke factor over, omdat de drie planeten t.o.v. elkaar nooit elkaar volledig kunnen elimineren. Het resultaat van de drie wordt dus als invloed op de mensheid afgevuurd en geeft daarbij een stimulans - zij het een gerichte, dus in een bepaalde richting -, waardoor althans op dat gebied alles goed gaat. Ik zou echter niet gaarne beweren, dat bij een driehoek (bv. Mars-Venus-Mercurius) alles werkelijk goed gaat op aarde. Er zijn ook tijdens dergelijke constellaties mensen door auto's overreden, in elektrische stoelen gestorven, inbraken mislukt, oplichters betrappt en dergelijke. Dat pleit er dus niet voor, dat alles goed gaat. Ik hoop dat dat antwoord voldoende is.

Reactie: Ik begrijp niet, wat u bedoelt met "rechtsgroeiende kristallen"...

Antwoord: Wanneer wij een kristal hebben, dan is het opvallend, dat bij sommige, kristallen van een volkomen moleculaire gerichtheid sprake is. Wanneer er sprake is van een rotatie of een rotatiemogelijkheid, is deze gelijkgericht en rechtsdraaiend. Dit werd door mij met het z.g. rechtsgroeiend kristal bedoeld. Hierbij wordt dus bedoeld:

- a. op de wijze, waarop de moleculair structuur tot stand komt;
- b. op de wijze, waarop de moleculair structuur eventueel in rotatie zou komen.

Links gericht betekent, dat de invloeden van de moleculen - denkt u maar eens aan magnetisme, dan is het voor sommigen gemakkelijker te begrijpen, elkaar opheffen, zodat de werking naar buiten bij een magneet minder sterk is. Gelijkzijdig blijkt, dat wanneer een rotatie ontstaat - deze twee richtingen kent, waarbij echter het naar links gerichte sterk overweegt. Deze laatste kristallen komen niet of zeer zelden voor. Is dit voldoende?

Vraag: Ja, alleen één vraag. Voor links en rechts moet er toch nog iets bij om die richting nader te bepalen?

Antwoord: In dat geval zullen we dus altijd moeten rekenen vanuit de beschouwer. Maar zelfs dat is zeer moeilijk, omdat elk kristal over het algemeen een symmetrische structuur is. En daarom zal ik me dus in dit geval maar houden bij de door mij gegeven bepaling.

Vraag: Als men bij een Ruhmkorff-klos wil weten hoe de stroom draait, dan heeft men het eenvoudige hulpmiddel van die vinger en die duim. Maar als u nu spreekt van rechts en links, moet men toch weten t.o.v. welke vaste as u spreekt.

Antwoord: Dan spreken we vanuit de vaste as, die gezien wordt als de diagonaal van het kristal. En dat helpt ons nog niet veel, want er zijn meer diagonalen. U moet dus dit "rechts" en "links" niet zien als een richtingaanduiding, maar als een aardaanduiding. Als zodanig is deze aanduiding meerdere malen gebruikt, o.a. bij onderzoeken in Duitsland aangaande het kristal, terwijl we een soortgelijke aanduiding, n.l. "á droit" vinden in sommige werken daarover verschenen in Frankrijk. Ik heb mij aan deze geldende aanduidingen dus gehouden in mijn betoog.

Vraag: Is het door de invloed van verschillende planeten, dat mensen elkaar afstoten of aantrekken, of door de onharmonische krachten, die mensen in zich meedragen?

Antwoord: Ja, dat is nu heel moeilijk. Want wanneer stoten de mensen elkaar af en wanneer trekken zij elkaar aan? In dat geval zou men kunnen zeggen, dat bij de jongeren van de soort klaarblijkelijk de invloed van de maan dominant is. Dat is natuurlijk niet helemaal juist. Aantrekking en afstoting, gezien als sympathieën en antipathieën, berusten grotendeels op waarderingen. Verder op gelijkgerichtheid van belangstellingen dan wel een elkaar aanvullen van belangstellingen, zodat de eerste indruk sympathie of antipathie veelal visueel is. De verdere indrukken worden versterkt, worden bepaald of tegengewerkt door het bestaan van een gelijke instelling of aanvullende instelling dan wel een absoluut vijandig zijn, tegen gericht zijn.

Hierbij spelen natuurlijk de sterren ook wel degelijk een rol. Die rol kunnen we ons dan als volgt voorstellen: Bij het geboren worden onder een bepaald teken valt de nadruk op de ontwikkeling van bepaalde klierwerkingen. En nu weet u, dat de interne secreties van de mens een groot gedeelte van zijn karakter bepalen. M.a.w. als iemand een grote "klier" vindt, heeft u feitelijk nog gelijk ook. (gelach). Wanneer deze interne secreties dus op een bepaalde wijze functioneren, ontstaat daaruit wat wij noemen: een temperament.

Dit temperament moet worden gezien als begrensd door de lering, die in de omgeving vooral gedurende de jeugd jaren werd ontvangen. De wijze van uiting bepaalt dan in vele gevallen ook weer sympathieën en antipathieën. Het temperament komt verder tot uiting door de aura, die de totale instelling weergeeft, zodat ook door sensitieven dit zonder een direct kenbaar worden reeds kan worden aan gevoeld.

En dan krijgen we bv. bij mensen, die egoïstisch zijn en apathisch zijn - allebei of, één van beide - de indruk van de donkere sluier, die wordt meegebracht, veelal resulterende in een onmiddellijke antipathie bij diegenen, die zelf die eigenschappen niet of zo goed als niet bezitten. Omgekeerd kan een overweldigende vitaliteit als uitstraling - ook zonder dat het door gebaar direct wordt geuit - een gevoel van sympathie, wekken bij een ieder, die zelf ook vitaal is en dus een vitale reactie verlangt. Degene echter, die ten opzichte van zijn uitingen en reacties trager is, - mede bestemd door de invloed der sterren gedurende de vormingsperiode van het lichaam, afgemeten naar de dag van geboorte ( een empirische, een ervaringswetenschap is de astrologie) - dan zullen we ook daar weer een afstoting, een antipathie zien.

Wij mogen dus de aantrekking en afstoting niet alleen op de sterren schuiven, maar kunnen wel aannemen, dat althans de grondwaarden daarvoor vaak mede onder astrologische invloed tot stand kwamen. Als zodanig kan een huwelijksraad, zoals: "denk erom, watertekens kunnen wel met luchttekens huwen maar niet met vuur tekens", over het algemeen juist zijn. Dat neemt niet weg, dat er uitzonderingen kunnen bestaan, waarbij dus een bepaalde persoon juist met deze afgeraden tekens de beste verhouding kan vinden. Dit is ook vaak niet geheel aan de hand van de geboorte horoscoop te bepalen. De verdere vorming, van het leven heeft n.l. ook invloed. De eigen geestelijke instelling - door de horoscoop niet dan misschien slechts in haar uiting aan te duiden - is tevens een invloed daarbij, zodat we hier nooit van een zekerheid. kunnen spreken. Is dat voldoende hierover?

Vraag: De horoscopist maakt zijn gevolgtrekkingen meestal uit de stand, waarin de planeten zich bv. t.o.v. de, maan bevinden. Maar na wat u gezegd hebt, moet ik wel tot de conclusie komen, dat er veel en veel hogere invloeden op ons inwerkend zijn naast



die van de planeten, ofschoon die zoveel dichtter bij ons zijn. Wanneer we nu geen methode hebben om die grote invloeden in toepassing te brengen op het beeld, dat wij vormen, zullen die horoscopen dan wel juist zijn?

Antwoord: In de eerste plaats kan een horoscoop nooit worden getrokken zonder juist met die grote invloeden rekening te houden. Denk aan de 12 huizen, die de 12 beelden van de dierenriem, weergeven elk voor zich weer zijnde een belangrijke constellatie aan de, hemelen, waarbij dus met grotere groepen wel degelijk al rekening is gehouden. Gezien het feit, dat de invloeden van de planeten binnen het schema van deze grote invloeden dus zo belangrijk zijn door hun nabijheid en dus door de sterkere, en meer directe werking van hun straling, kan de horoscoop een aardig grondbeeld geven. Het is logisch, dat je uit de fundamenten van een huis wel de structuur ongeveer kunt bepalen, maar nooit welke versieringen er zijn geweest en welk meubilair er in dat huis heeft gestaan, of zal komen te staan. Het gevolg is, dat de horoscopist een aanduiding kan geven, die zeer nuttig is, maar nooit het totaal kan bepalen. Voldoende?

Reactie: Ik dacht alleen aan die grote sterren als Regulus, Altaïr, enz, die zoveel honderden lichtjaren van ons af staan. Daar weten we nog niets van.

Antwoord: Daar weten we ook niets van. Maar zou u die allemaal mee gaan verwerken, dan komt u tot een reeks van beïnvloedingen, die zo ingewikkeld is, dat er geen berekening meer mogelijk is. Een normale horoscoop is door iemand, die redelijk op de hoogte, is van sterrenkunde en daarbij enige capaciteiten heeft als rekenaar, inderdaad wel te maken. Die grondslag, die aanwijzing, is even algemeen als een richtingsbord van de ANWB.

Nu zult u het met mee eens zijn, dat er honderd wegen zijn om bv. van Den Haag naar Rijswijk of Voorburg te gaan. Dat neemt niet weg, dat de weg die wordt aangegeven door de borden van de ANWB niet altijd misschien de kortste maar wel de meest gebruikelijke en vaak ook de beste is. Wij weten, dat afwijkingen voor kunnen komen maar wij kunnen toch aan de andere kant zeggen, dat de algemene richting wel ongeveer zo zal zijn.

De man, die de horoscoop trekt, bepaalt a.h.w. op een kaart de verschillende bestemmingen. De weg, die daarheen gevolgd wordt, kan hij niet aanduiden, maar wel kan hij zeggen in welke richting men zich ongeveer zal gaan bewegen Dit is vaak voldoende om daar rekening mee te houden. Wanneer ik u vertel, dat u naar het hoge noorden moet, dan zal ik u niet vertellen of u naar Alaska of naar Siberië gaat, of dat u misschien zelfs op een ijsschots gaat zitten, zoals de wetenschapsmensen tegenwoordig graag doen. (Die wetenschapsmensen hebben dan klaarblijkelijk behoefte aan zeer grote vliegvelden, met zeer goede defensie-installaties). Dan weet u niet waar u heengaat, maar u weet wel: "Ik ga naar het noorden, het kan koud worden". En dan pakt u een bontjas in. Op deze wijze kan de algemene aanwijzing, die aan de hand van de horoscoop vast gesteld wordt, u niet precies vertellen waar u terecht komt; maar deze kan u wel een raad geven waardoor u zich kunt wapenen tegen de omstandigheden, die u waarschijnlijk zult ontmoeten.

Vraag: Of is het misschien zo, dat de doorsnee mens nog niet ontvankelijk is voor die hoge geestelijke invloeden?

Antwoord: Bewust zijn er heel weinig mensen ontvankelijk voor. Maar dat maakt weinig uit, omdat deze invloeden zowel op materie als geest ook onbewust worden uitgeoefend. Of u nu weet wat elektriciteit is of niet, als u twee vingers in een stopcontact steekt, zult u het heel gauw ervaren. Dat geldt niet alleen voor u, maar dat geldt zelfs voor een draadje koper. Als het dun genoeg is, verteert het door de hitte, die er ontstaat, tenzij uw zekering eerst is doorgeslagen.

Vraag: Maar op dat stuk porselein heeft die stroom geen invloed. Daarop heeft die stroom ook een invloed; alleen een invloed, die niet kenbaar wordt in het doordringen. Want in een dergelijk geval ontstaan twee oppervlakteladingen, n.l. daar, waar de beroering ontstaat. Ik bedoel dit: dat bv. Arcturus geen invloed heeft op de horoscoop van een gewoon mens. Is dat juist uitgedrukt?

Antwoord: Niet geheel. Maar Arcturus staat ten opzichte van de zon en de aarde altijd - althans gedurende zeer lange, tijd - in ongeveer dezelfde richting. Het gevolg is, dat dus zijn invloed mede verdisconteerd is a.h.w. in de werking van de sterrenbeelden. U moet niet vergeten, dat wij hier te maken hebben met empirische wetenschap, door experiment ge-

vonden, niet door beredenering. Daarom zijn zeer veel ongekende invloeden in de gekende mee verwerkt.

Vraag: Is een aantrekking of, afstoting ook niet afhankelijk van harmonische of disharmonische trillingen?

Antwoord: Ongetwijfeld. De lengte van de snaar bepaalt de frequentie, waarin deze trilt, zoals u misschien weet. En de lengte van de trillende luchtkolom in het houtinstrument bepaalt de wijze, waarop de toon wordt gevormd. Als zodanig kunnen wij zeggen, dat de grondeigenschappen van de mens voor de stoffelijke uitstraling (dus de trilling, zoals u zegt) mede verantwoordelijk zijn. De geestelijke trilling kan daarvan een modulatie betekenen, maar slechts bij de zeer bewusten is deze zodanig overheersend, dat elke trilling, bewust kan worden ingesteld naar eigen believen. Geen commentaar meer?

Vraag: Zijn de vliegende schotels nieuwe ontwikkelingen van een planeet om contact te zoeken met onze aarde zoals wij nu door raketten contact zoeken met de maan?

Antwoord: Ja, dat is een moeilijke vraag. Ik had n.l. de indruk dat men raketten hier op aarde in de eerste plaats gebruikte om de mogelijkheid te hebben de hoofdsteden van anderen naar de maan te sturen. Maar goed. Nieuwe ontwikkelingen zijn deze voertuigen niet. Dergelijke voertuigen zijn reeds ongeveer 80.000 jaar geleden opgetreden, zij het dat ze niet gelijke vorm hadden en misschien wat minder rationeel werkten. We hebben hier dus te maken met een zeer oud vervoermiddel. Het is niet een moderne ontwikkeling

Men doet dit niet om contact te zoeken met de aarde. U gaat ook niet onnodig ergens in de Boven-Kongo-moerassen een negerstam opzoeken, als u daar geen absolute zendingbedoeling mee heeft, of er materiaal machtig wilt worden. Noch die zending, noch het zoeken naar materiaal zijn op het ogenblik bij die andere rassen bepalend. Er zijn andere dingen, die ze gemakkelijker kunnen exploiteren, als het nodig is. En een zending onder de woeste aardemensen zal de meesten van hun, nog wel wat moeilijk lijken. Men moet eerder stellen, dat wat hier gebeurt een kwestie is van waarnemingen. In sommige gevallen ook het innemen van lucht, die dan niet altijd gebruikt wordt voor de ademing (het ligt eraan, wie de bestuurders zijn van een dergelijk apparaat; niet ieder een kan daartegen. Daarnaast ongetwijfeld ook een belangstelling voor hetgeen zich hier ontwikkelt en mogelijk ook een vrees voor hetgeen bij een verdergaan van de door de atoomwetenschappen ingeslagen richting - op de duur zou kunnen gebeuren.

Daarnaast volgt men uit wetenschappelijk oogpunt natuurlijk de ontwikkeling van het primitieve aardras, waar dit een aardige weerspiegeling kan zijn van de oertijd van eigen ras en geslacht, waarover men reeds zo veel gegevens verloren heeft. Al deze redenen tezamen kunnen voor het verschijnen van wat vliegende schotels aansprakelijk worden gesteld.

Ik moet hierbij wel opmerken, dat deze vliegende schotels niet identiek zijn met alle vliegende schotels, die waargenomen worden. Vliegende schotels, die waargenomen worden, hebben ook nog andere bronnen; als er zijn: geheime raketproeven, proeven met supersonische vliegtuigen van onbekende vorm (pannenkoekvliegtuigen, deltavliegtuigen en dergelijke). Verder hebben we nog te maken met mensen, die helemaal niets zien buiten de mogelijkheid om zich belangrijk te maken. Kortom er zijn zeer veel verschijnselen te noemen, die ook wel eens als vliegende schotels worden gemeld. Dat de mens hieraan zo buitengewoon veel belang hecht, is m.i. te wijten aan de behoefte van de mens om van buiten af datgene tot stand te zien brengen, wat hij zelf wel kan maar liever niet doet. n.l. de consequenties nemen van de huidige toestand en zelf te trachten op eigen kosten en risico en met eigen moeite de ongewenste toestanden de wereld uit te helpen. Ik meen wel dat dit de reden is, dat zo velen zich getrokken voelen tot deze vliegende-schotel-kwestie. Dat neemt niet weg, dat vliegende schotels bestaan hebben en zullen bestaan. Vroeger waren het de gulden wagens, die door de hemelruimte gingen; dat zijn de voertuigen, die als vurige wagens sommige mensen van de aarde hebben opgenomen tot een andere wereld, etc. Ik hoop dat dit voldoende is, het ligt niet direct in de bedoeling om ....

Vraag: Dus ze hebben geen missie te vervullen die vliegende schotels?

Antwoord: Neen, dat zou ik niet willen beweren.

Vraag: Maar de materie van de vliegende schotels, waar bestaat die uit?

Antwoord: Ja, als we over vliegende schotels gaan spreken, dan kunnen we daar beter een aparte avond aan wijden, vind u niet? Maar goed, ik wil, het u dus even vertellen: het is een reeks van elementaire vormen, die hier op aarde niet voorkomt, waardoor het mogelijk is een alliage te vormen, die buitengewoon hard, isolerend en daarnaast ook ongevoelig voor grote oppervlaktetenspanningen en hittetenspanningen is. Het resultaat is dus een buitenschil die een buitengewoon grote hoeveelheid kan, plus een kennis van zwaartekracht, waardoor het mogelijk is in de eerste plaats Kosmische aandrijving te verwerven - ofschoon niet alle vliegende schotels die hebben (het zijn landingsvoertuigen) - en in de tweede plaats ook met wat u zou noemen "kunstharsen" een reeks zodanige koepels te bouwen en zodanige filters dat het de mens mogelijk is zich in het AI te bewegen met betrekkelijk grote snelheden. Door het genereren van een eigen kunstmatig zwaartekrachtveld ontkomt men aan vele snelheidsbelemmeringen hier op aarde, plus de bv. vaak zeer verbluffende werkingen van wijziging van snelheid. Wijziging van snelheid brengt het tijdselement als een resultante, die zwaartekracht schijnt te zijn, tot uitwerking op het menselijk lichaam. Dus daar kan men door dit genereren van een eigen zwaartekrachtveld aan ontkomen.

Reactie: U sprak over materie, die niet op aarde bestaat. Als er gezegd wordt "een vliegende schotel is geland", zou dat dus niet mogelijk zijn, omdat die materie waarschijnlijk onmiddellijk door de aantrekkingskracht van de aarde zou vergaan. Want het is iets, dat hier niet bestaat en dus door andere krachten dadelijk zal worden geabsorbeerd.

Antwoord: Dat is niet juist. Men is er op aarde reeds in geslaagd om 20 elementvormen te maken, die op natuurlijke wijze op aarde niet voorkomen. Deze worden gebruikt. Daarnaast is men in staat om een aantal elementen te maken, die ook niet in natuurlijke vorm op aarde voorkomen. Denkt u alleen maar eens aan het betrekkelijk stabiele uranium 238 of het zeer splijtbare 235.

Reactie: Maar dat zijn materialen, die hier in de aarde vóórkomen, alleen weet men het niet te hanteren.

Antwoord: Neen. Het zijn geen materialen, die in de aarde voorkomen. Het zijn vormen, die kunstmatig worden gemaakt. Isotopen, die niet voorkomen.

Reactie: Toch is er de materie, waaruit men die gemaakt heeft.

Antwoord: Ja goed, maar uit alle materie kunt u alles maken.

Reactie: Maar u beweert, dat die vliegende schotels bestaan uit materiaal, dat niet op de aarde kan voorkomen.

Antwoord: Pardon.... voorkómt.

Reactie: Maar wat betreft de isotopen, daar is een oerkracht van, die we hebben gevonden en waarvan we isotopen hebben kunnen maken. Dus we zouden de materialen van de vliegende schotels net zo kunnen vormen.

Antwoord: Inderdaad. M.a.w. de vliegende schotel kan op aarde landen. Alleen zal het op aarde zeer moeilijk vallen, ook gezien de alliaages die gebruikt worden, om er precies achter te komen, wat die materie nu eigenlijk is. Ze kunnen dus landen.

Reactie: Maar dan kunnen we er nog wel achter komen, waaruit die materie bestaat.

Antwoord: O ja, die mogelijkheid bestaat wel. Men heeft het althans al druk geprobeerd. Maar vindt u niet dat we nu eerst even naar de "Krachten uit het AI" terug zullen gaan, ja?

Vraag: Naar aanleiding van wat u hebt gezegd omtrent het ingrijpen van het "schotelvolk" om de aarde uit de huidige chaos te redden - waarbij u ontkennde, dat zij deze redding tot volmaaktheid zouden kunnen tot stand brengen doch slechts een opheffing tot hun eigen niveau - is mijn vraag; zullen zij zich afzijdig houden uit deze overweging, dan wel zullen zij ingrijpen om de tussenfase tot stand te brengen - onder goddelijke impuls - van waaruit later de volmaakte toestand voor het aardevolk zou kunnen worden bereikt?

Antwoord: U moet me niet kwalijk nemen, als ik even zucht; maar ik zie in welke richting uw belangstelling gaat. Kort gezegd:.....

Vraag: Daar zijn toch al brochures over verschenen bij de O.D.V.?

Antwoord: Ja, ook dat is het geval. Er zijn inderdaad een tweetal brochures speciaal over de vliegende schotels en de ruimtevaart verschenen. Dus daar kunt u meer gegevens in vinden. Maar kort gezegd dit:

In de eerste plaats: Volmaaktheid voor het aardevolk bestaat niet omdat het bewustzijn - geestelijk zijnde - in een volmaakte vorm nooit genoeg kan nemen met een stoffelijke beperking.

Punt 2: Een ingrijpen en een opheffen tot een eigen peil is een missiearbeid. De ervaring leert ons, dat de doorsnee missionaris de fout maakt aan te nemen, dat anderen gelijk zijn aan hem. We hebben daar de idiotie gezien van negers met paraplu en hemd gewapend, de zogenaamde missienegers, die zich zeer gezond voelden met een hoge hoed op het hoofd, maar belachelijke figuren werden, omdat ze hun normale edeler vorm van bewegen daarbij volledig verloren. Op een dergelijke wijze zou een ingrijpen van het schotelvolk met de beste bedoelingen op aarde fataal kunnen zijn, omdat de natuurlijke ontwikkeling van het aardevolk hierdoor zodanig verstoord zou worden, dat - zo al door tijdelijke vrede een ogenblikkelijke welvaart misschien zou ontstaan - toch uiteindelijk zó grote geschillen zouden rijzen, dat de opstand van de Mau-Mau niets vergeleken is bij wat dan zou gebeuren door de aardemens tegen de ruimte mens. Uit deze overwegingen zullen, buiten enkele heethoofden, ongetwijfeld de wijzere volkeren - dat zijn ze wel, al is het niet op elk gebied - de wijzere volkeren, die thans de ruimtevaart in deze omgeving bedrijven, zich zeer waarschijnlijk afzijdig blijven houden. Degenen, die als missionaris naar de aarde zouden gaan, zouden - voor zover wij dit kunnen nagaan - zeker niet kunnen handelen met absolute steun en toestemming van hun eigen ras. Ik hoop, dat dit voldoende is.

Vraag: Zijn de sterrenbeelden niet uiterst primitieve homocentrale beelden zonder werkelijk verband en alleen geschikt om van de aarde uit een plaatsbepaling in het heelal aan te geven?

Antwoord| Volkomen juist. Het sterrenbeeld is dus een opvallende constellatie of groepering van sterren, waardoor een bepaalde richting van de Kosmos kan worden gefixeerd. De krachten, die vanuit de Kosmos komen, zijn dan te herkennen door dit sterrenbeeld, dat zich - althans gedurende het normaal bestaan van meerdere generaties - precies in die richting beweegt. De betekenis echter van de sterrenbeelden wijzigt zich in de loop van ongeveer een kleine 30.000 jaar en wel betrekkelijk volledig. Voldoende?

Vraag: Wanneer sterren hun glans verliezen, is dat hetzelfde als bij sommige geesten, die tengevolge van slechte daden terugvallen? Kunnen sterren tijdelijk zogenaamd gedegradeerd worden?

Antwoord: Neen, dat is niet zo. Wees u daar blij om, anders zou uw zon ook niet direct hoog aangeschreven staan in het heelal. Het verliezen van kracht, licht of uitstraling is een gevolg van innerlijke structurele veranderingen. Wanneer de ster "leeft", blijft de eigen energie gelijk, zij het echter op een andere wijze verdeeld, bv. door grotere spreiding van de massa.

Men kan deze stoffelijke toestand niet gebruiken als een maatstaf voor het geestelijk bewustzijn van de geest van een dergelijke ster. Even dwaas zou het immers zijn het geestelijk bewustzijn van een mens af te meten aan zijn jeugdig en stralend uiterlijk? Dan zou dus iedereen, die ouder is en uiterlijk minder vitaal, ook innerlijk minder vitaal, moeten zijn. U zult het met me eens zijn, dat een dergelijke stelling betrekkelijk onzinnig is.

Het is niet uitgesloten, dat een verliezen van stralende kracht in dit geval een degradatie inhoudt, n.l. wanneer het geestelijk "ik" reeds voordien vervallen was en daardoor ziekelijk en ontijdig een uitbreiding van de stof ( dus een mindere verdichting van de kern) ontstaat waardoor de straling wegvalt, de ster rood wordt. Anderzijds echter zou het dwaas zijn om te zeggen, dat - wanneer in de natuurlijke gang van zaken dit noodzakelijk is - de geest, die daarin leeft en zich dus aanpast aan een Kosmische wet juist daardoor minder bewust zou moeten worden.

Wanneer géésten hun licht verliezen, is dit iets anders, want de geest bezit geen "licht", zoals u het noemt. Het licht van de geest komt voort uit het contact met het Goddelijke; het is een

weerkaatsing. Wanneer de positie van de mens ten opzichte van God, of van de geest ten opzichte van God, zijn geestelijk licht betekent (dus de weerkaatsing van goddelijke waarden), kunnen wij ons voorstellen, dat een zich onjuist verplaatsen t.o.v. het Goddelijke een vermindering van licht ten gevolge heeft. Hier is dus een zelfstandige handeling noodzakelijk en het is niet noodzakelijk volgens Kosmische wetten om dit licht te verliezen, waar eenieder de gelijke mogelijkheid heeft om het volledig Goddelijke te weerkaatsen te allen tijde. Is dit antwoord voldoende?

Vraag: De duistere grote geesten, hoe zit het daar nu mee?

Antwoord: Wat u een duistere grote geest noemt, is een lichte geest voor een andere wereld. Wanneer u de maan duister ziet, is haar andere helft ook stralend licht. Het is de plaats, van waaruit u de maan beschouwt, die uitmaakt of deze voor u licht geeft of duister is. En de plaats, waarop u zich bevindt ten opzichte van de grote geesten in de schepping, maakt uit of zij voor u lichtende of duistere geesten zijn.

Vraag: Van de uitstraling van de sterren en andere hemellichamen kunnen wij spectra maken. Is het ook mogelijk van de aarde, die toch ook een planeet is, een spectrum te maken? Ik zou wel eens willen weten, hoe het spectrum van de aarde er uit ziet.

Antwoord: Het spectrum van de aarde is natuurlijk moeilijk te maken. Maar men heeft wel reeds in vele laboratoria zogenaamde reflectie spectra gemaakt van weerkaatst aardelicht. Wanneer men nu op grotere hoogte komt en dus in de nacht het licht van de aarde kan ontleden, dus zich bevindend op een plaats, waar de zon achter de aarde staat, dan is het mogelijk uit dit nagloeien van de aarde - het flauwe licht van de aarde dus - een spectrum te trekken. Maar om dit goed te doen moet men dus eigenlijk van de planeet verwijderd zijn. Vandaar dat de spectra, die tot nog toe gemaakt zijn op aarde, niet het gehele beeld weergeven. Maar van elke stof afzonderlijk is er wel een bepaling van het spectrum te maken en als gevolg daarvan kan men zich nu toch reeds een aardig beeld maken van wat uiteindelijk als spectrum van het aarde licht in de ruimte is te verwachten.

Vraag: Is dat dan ook zichtbaar in het ultraviolet en het infrarood?

Antwoord: Wat u zichtbaar noemt niet; dat wil zeggen: niet voor het oog zichtbaar. Maar men beschikt ook over instrumenten waarmee ook die trillingen en stralingen kunnen worden opgevangen, ontleed en vastgelegd zelfs als lijnen. Evengoed als men door de zogenaamde zwarte lijnen het ontbreken, of aanwezig zijn van bepaalde elementen zou kunnen constateren.

Vraag: Is er in de Kosmos een kern of is alles kern en is er dus geen bepaald punt van uitgang? Er bestaat toch wel een trappenstelsel, bv. van hoog tot laag?

Antwoord: Ja, dat is nu eigenlijk een verwarring, omdat men hier bewustzijnstrappen gaat vergelijken met stoffelijke trappen, en de bepaling misschien van ingewikkeldheid van de atomen ten opzichte van elkaar. Dat heeft niets te maken met het al of niet aanwezig zijn van een kern. Wij spreken niet van een kern in het Al. Wij spreken van een middelpunt. In dit middelpunt was eens de kern van het zijn. Van daaruit is a.h.w. explosief het geheel in zeer korte tijd geworden en ontstonden de sterrennevels in een betrekkelijk korte tijd, nadat de eerste actie was begonnen. Het Al als zodanig moet worden gezien, als een veld, dat vóór deze explosie bestond, zodat er reeds kracht aanwezig was, die door de verstoring van de evenwichtige verhoudingen materie produceerde. Is dit voldoende?

Vraag: Is het voor elke geest, die overgaat verplicht of nodig, dat hij of zij alle Kosmische wetten leert?

Antwoord: Neen. Het is soms gemakkelijk, maar het is zeker niet noodzakelijk. Evenmin als het voor u noodzakelijk is om het gehele burgerlijk wetboek of het wetboek van strafrecht van buiten te kennen. Wanneer u de meest geldende artikelen kent, of althans weet dat er artikelen omtrent bepaalde punten bestaan, is dit meestal voldoende. Slechts indien u met de wet in conflict komt, wordt het u zeer duidelijk.

Reactie: Maar men wordt geacht de wet te kennen.

Antwoord: Inderdaad. Dit stelt men alleen, opdat niemand zich door onkunde voor te wenden - want dát zou ook mogelijk zijn - dus aan zijn aansprakelijkheid volgens de wet zou kunnen onttrekken. Waar de Kosmische wet deel van uw wezen uitmaakt, kunt u zich daar zeker nooit aan onttrekken, ook al bent u zich er niet van bewust. Wie zich van God bewust is, is zich uit de aard der zaak ook van de Kosmische wetten bewust. Maar het is niet noodzakelijk om alle Kosmische wetten in zijn geheel te kennen, voordat men tot eenheid met God kan komen, waaruit deze kennis dan automatisch voortvloeit.

Vraag; Is u daarboven advocaat?

Antwoord: Neen. Ik ben hierboven geen advocaat. Ik voel er niet veel voor om mijn rijkdommen te winnen uit de zonden van anderen. Ik hoop, dat niemand van de balie de wetgevende macht en dergelijke mij deze uiting euvel zal duiden. Maar laat ons niet vergeten, dat de eerste advocaat de duivel was. Want deze wist de waarheid zó te verdraaien, dat de mens - tot bewustwording komende door zijn werking en dus het beloofde verkrijgende - daarbij consequenties nam, die hij zelf niet kon inzien, omdat hij niet een inzicht had in de goddelijke wet wat de duivel volgens het verhaal wél had. De laatste advocaat zal ongetwijfeld een mens zijn, die op grond van de menselijke eigenschappen zich zal trachten te verdedigen tegen een Kosmische ondergang, die hem schijnbaar bedreigt. Maar laat ons deze scherts terzijde stellen en terugkomen tot de kern der zaak. Ik heb de vraag beantwoord en ik hoop naar genoegen.

Vraag: U sprak van het Doppler-Fizeau-effect in verband met het uitdijend heelal. Is het heelal nog uitdijend of is deze beweging reeds teruglopend? En bracht u dat verschijnsel niet in verband met de twee oorspronkelijk elkaar snijdende velden?

Antwoord: Neen. Ik bracht het Doppler-effect niet in verband met elkaar oorspronkelijk snijdende velden, maar wel met de z.g. parallelwaarden van het positief en het negatief heelal. Twee waarden, die - onkenbaar voor elkaar - naast elkaar bestaan. Een betrekkelijk ingewikkelde kwestie, dat geef ik gaarne toe. Dan wat betreft uw vraag: Dijdt het heelal uit? Neen, het heeft zijn uitdijende beweging reeds weer vervangen door een inademende. We spreken dan ook liever niet van een dijend of een vliedend maar van een ademend Al. Het effect, waarop ik echter doelde, ontstaat niet in de eerste plaats hierdoor. Het ontstaat door de fractuele tijd, waarbij dus steeds slechts één moment van "zijn" is ( energie, waarin de openbaring van alle effecten); daarna een ogenblik van energieloosheid. Wanneer het bewustzijn echter is ingesteld op het ritme, waarin de momenten van energie komen, zal het deze als een continuïteit ervaren. In de tussenliggende momenten is het negatieve deel bekrachtigd en bestaat dáár een werkelijkheid, die voor de daar levenden evenzeer een continuïteit schijnt in te houden. Maar dit is een onderwerp, dat betrekkelijk ver voert. Ik hoop dan dat u met deze oppervlakkige verklaring - op deze avond althans - genoegen zult nemen, totdat we alle vragen hebben afgedaan.

Vraag: U sprak van het samengaan van sterren, die wij als een sterrenbeeld zien. Intussen is dit beeld toch slechts een optische illusie, daar de afstanden en bewegingsrichtingen van de componenten zeer verschillend zijn en er slechts een schijnbare samenhang bestaat. Kunt u hierover iets zeggen?

Antwoord: Ja, daar wil ik graag iets over zeggen. Sterrenbeelden zijn inderdaad in hun vorm van de aarde af gezien een illusie. Dus deze vorm bestaat niet werkelijk. Maar wat er wel bestaat, dat is een harmonische verhouding tussen reeksen van sterren. Ik nam het sterrenbeeld als voorbeeld om u hierdoor het idee te geven van een samenhang. Een dergelijke samenhang bestaat er ook werkelijk, ongeacht wat u noemt de grote verschillen in afstand en richting. U moet niet denken, dat ze allen volkomen "gelijk gericht" zijn, zoals u vanavond niet allen "gelijk denkt" maar wel "ongeveer gelijk" in uw belangstelling bent. Dit is een harmonische verhouding. En door die harmonische verhouding ontstaat hier dus een bovenbewustzijn in deze zaal, dat een beroep doet op zekere krachten van het Kosmisch bewustzijn, van het algemeen bewustzijn. Op dergelijke wijze moet u zich deze samenwerking tussen sterren voorstellen. En ondanks het feit, dat ze zich voor u onvoorstelbaar snel van elkaar verwijderen, is deze verwijdering - gezien hun massa en hun oorspronkelijke afstand en hun feitelijk stralings- en werkingsbereik - betrekkelijk gering. Ik heb dan ook opgemerkt, dat deze groeperingen vaak eeuwen lang gelijk blijven. Sommigen zelfs miljoenen jaren. Wanneer

u nagaat, hoe sterrenbeelden veranderen op aarde, dan zult u ontdekken, dat dat helemaal zo dwaas niet is, omdat de wijziging in beeld, die u op aarde krijgt over een 10.000 jaar bv., vaak betrekkelijk gering is. Ik hoop, dat ik dit daarmee verduidelijkt heb. Commentaar?

Vraag: Verblijven de geestelijke wezens van de hemellichamen daarin en daarbij? En hoe is dit bv. met een galactische geest?

Antwoord: Als u in staat bent uit te treden en gelijktijdig toch uw lichaam nog een zekere bezigheid kunt doen verrichten, dan bent u in ongeveer dezelfde situatie als de geest van een ster t.o.v. zijn lichaam. Er bestaat dus geen band van absolute gebondenheid. Wat wel bestaat is een voortdurend voor eigen leven in verbinding zijn met de stoffelijke uiting en massa. Een galactische geest, dus de geest van een sterrennevel bv. is natuurlijk ook weer gebonden aan het totaal van zijn componenten, maar bestaat ook qua bewustzijn ten dele daarbuiten. Er is dus geen sprake van een absolute eenheid in het bewustzijn, zoals de mens die bv. kent. Daarvoor is het geestelijk bewustzijn van dergelijke geesten te groot geworden. Voldoende?

Vraag: Bij dat laatste begrijp ik nog niet goed, wat u bedoelt met een eenheid van bewustzijn?

Antwoord: Bij de mens bestaat de illusie: Dit ben ik. Dan zegt hij niet: "Dit deel is mijn geest en dat deel is mijn stof". Neen, "dit ben ik". Wanneer hij probeert die twee van elkaar te splitsen, dan valt hem dat zeer moeilijk, zo het hem al gelukt. Bij een geest echter bv. in een ster, bestaat er een absoluut bewust zijn: dat is mijn lichaam en dit ben ik. Er wordt dus een onderscheid gemaakt. Het "ik" blijft voortdurend met het lichaam in verbinding, maar kan zich daarbuiten bewegen.

Voorbeeld; De ster "zon" kan heel rustig geestelijk bezoek gaan afleggen tot zelfs in de nevel van Andromeda toe (en dat is wel een heel eind weg, dat kan ik u verzekeren) en toch zich bewust, blijven van eigen functie en eigen werking als zon. Zonder de band te breken gedurende vele jaren is een dergelijke afwezigheid dus mogelijk. Maar elke verandering in het stoffelijk wezen, "zon" zal onmiddellijk de aandacht van het geestelijk "ik" zon vragen en een onmiddellijk ingrijpen daarvan uitlokken. Dit kan vanaf die grote afstand, zelfs zo nodig geprojecteerd worden, zij het dat dit ook voor dergelijke geesten een zekere inspanning betekent. Duidelijker?

Vraag: Hebben we hier niet eens horen vertellen, dat die grote geesten in zekere hoge sferen zich als lichtzuilen voordoen?

Antwoord: Dat zult u niet op een openbare bijeenkomst hebben horen vertellen. Maar inderdaad, voor het voorstellingsvermogen van de lagere geest, openbaren zij zich soms als een zuil van licht. En verder een zuil van licht, die vaak een bepaalde uitstraling heeft, maar meestal ook nog meerdere kleuren in zich toont. In feite is dit niet een vaststelling van die geest, maar alleen van dat gedeelte, dat betrekking heeft op een zekere sfeer. Nu moet ik even in de geestelijke theorie duiken om dit populair te zeggen. U heeft een liftkoker, die 20 etages doorsnijdt. Ik vul die liftkoker met een persoonlijkheid. Die persoonlijkheid beroert alle 20 etages gelijktijdig en kan zich op alle 20 bewust zijn. Wat u ziet is alleen datgene wat door uw liftdeur zichtbaar wordt. Daarom ziet u, wanneer u dan in de liftkoker gaat kijken, een zuil; een lichtende zuil; maar deze blijft steeds gelieerd met het beeld van uiting, dat op uw eigen sfeer alleen betrekking heeft. Duidelijk?

Vraag: De invloed van sterren op de mens, is dat een soort straling?

Antwoord: In feite is het een veldverhouding. Dat wil zeggen, de sterren zullen voor de mens in de eerste plaats kleine maar vaak niet onbelangrijke variaties van zwaartekracht kunnen betekenen; in de tweede plaats inderdaad variaties van straling, en in de derde plaats een wijziging van magnetische verhoudingen. Die varianten zijn echter zeer klein en kunnen dus over het algemeen wel redelijk verwaarloosd worden, behalve wanneer ze in de buurt zijn, zoals bv. de zon. Wat betreft de invloed van grote reeksen van sterren ( dus wat we dan in die sterrenbeelden hebben ondergebracht in mijn betoog), dit kunt u inderdaad het best zien als een gebundelde straling plus veldwerking. Dus niet alleen een straling, maar ook een "trilling" zou u waarschijnlijk zeggen. Dat is wel niet helemaal zuiver, maar daar komt, het dan toch wel ongeveer op neer.

Vraag: Als de stof verloren gaat, is de geest dan sterker? Ik vraag dit naar aanleiding van die twee sterren, waarover u sprak. Als er één ster verloren gaat, doodgaat, zei u.  
 Antwoord: Ja, dus stoffelijk uitscheidt; stoffelijk zijn kracht in korte tijd uitgeeft en dan niet meer reageert en vaak dan eigenlijk een soort planeet wordt van de tweede ster, die een tijd zich met die kracht gevoed heeft. Het ging over een tweelingsysteem. Kijk eens, dat heeft met de geest weinig te maken. Per slot van rekening wordt u sterker, wanneer u uw jas uittrekt? Neen, nietwaar. Het bewustzijn is bepalend voor de kracht van de geest. Het bewustzijn bepaalt hoeveel van de goddelijke kracht, door die geest kan worden opgenomen en vanuit die geest bewust kan worden gericht. Dat heeft met een voertuig zelf heel weinig te maken. Een dergelijk voertuig kan zelfs de taak hebben te sterven. En wanneer, die geest dus die taak volvoert, wordt hij er sterker van. Maar niet omdat deze dat voertuig verliest. Want, als het zijn taak is om te leven en hij sterft toch of hij wil sterven, wordt deze juist dáár, zwakker van. Het is dus juist het je aanpassen in de Kosmische verhouding aan hetgeen het Goddelijke van je eist, dat bepaalt of je, als geest zwakker of sterker zult zijn; niet de, kwestie van een lichaam of geen lichaam.

Vraag: Wij hebben bij de bespreking de aarde genomen als het punt, waarop de Kosmische krachten ontvangen worden. Maar het lijkt mij in het denken logischer, wanneer de zon als kern van ons zonnestelsel de grootste ontvanger van die krachten is. En dat zij a.h.w. als filter dient om die, krachten te distribueren aan de diverse planeten. Hoe zit dit echter?  
 Antwoord: Dat is niet helemaal juist. En wel om deze reden: De zon zelf heeft een zeer grote eigen uitstraling en een krachtveld, dat enorm veel groter is dan dat van de planeten. Daarom zal die zon minder snel in beroering komen door krachten van buiten dan de veel minder sterke aarde, ofschoon de zon daar domineert. Wel kunnen we zeggen, dat wat eenmaal de zon beroert, in buitengewoon sterke mate op aarde merkbaar zal worden. Dat is volledig waar. Maar laten we een vergelijking nemen. Hier heeft u een pond zout, dat is de aarde. En daar heeft u een ton soda, dat is de zon. Probeert u nu eens even die beide te verschuiven. Wat gaat makkelijker? Een geringe kracht heeft op het zout veel meer invloed dan op de soda in dit geval. Zo zullen dus ruimtelijke invloeden, zolang de, zon niet vóór ons staat en dus tussen ons en die invloeden in, ons sterker beroeren dan ze de zon beroeren. Het is dus niet logisch. Uw redenering was niet ònlogisch, dat wil ik niet zeggen, maar het is dus niet logisch in dit geval aan te nemen dat de zon alle krachten weerkaatst. Integendeel, door zijn eigen sterkte en kracht is de zon niet ontvankelijk voor sommige krachten, die op de aarde wèl merkbaar zijn.

Vraag: Ik wil nog iets vragen i.v.m. de ruimtevaart. Alle planeten hebben persoonlijkheden. Van de maan is het bekend geworden, dat ze omringd is door een dodende straling. Nu is er in Amerika een middel gevonden om die dodende straling toch te ontwijken. Maar moeten we die straling dan niet zien als een persoonlijke afweergordel van die maangeest, die zich dan weer onmiddellijk zal aanpassen aan het gevaar, dat haar van buiten af bedreigt, door die gordel te versterken met een Atlanticwal of iets dergelijks?  
 Antwoord: Ik kan u geruststellen: Heer Arcan heeft niets van Hitler, dus een Westwal zal er wel niet komen. Maar u moet dit eerder zó beschouwen: De mens is niet gebouwd voor de verhoudingen, die in de Kosmos heersen. Niet alleen de maan wordt door een dergelijke stralingsgordel beheerst, maar ook de aarde wordt door een stralingsgordel omgeven. En dat is het gevolg van de verschijnselen, die optreden in een zeer dunne gasmassa, wanneer daarin een aantal deeltjes komen, die een ontlading veroorzaken. Dat is dus een soort splijtingseffect. In een dikkere luchtlaag zien we dat als ionisatie optreden, maar in een dunnere laag wordt dit over het algemeen een soort radioactiviteit. Die kan betrekkelijk intens zijn, valt meestal uiteen in een betrekkelijk grote hoeveelheid bètastraling en een ietwat geringere hoeveelheid van de gevaarlijke gammastraling. Deze stralingsgordels zult u rond elke planeet vinden. Ze zijn n.l. het normaal resultaat van de eigen wenteling van die planeet plus haar massa, die juist daardoor afbuiging van de van buiten optreffende straling veroorzaakt en daardoor een zeker splijtingseffect in de buitenste lagen van de atmosfeer. Daarbuiten bestaat dit echter niet. Het meteoorgevaar, dat groter is dan men thans aanneemt, houdt daar ook op. En wel om de dooreenvoudige reden, dat zodra



een zekere dichtheid van materie ontstaan is, snelheid wordt omgezet in warmte, waardoor de meteoren en meteorieten zichzelf praktisch te gronde richten. Alleen de zeer kleine lichamen kunnen het een langere tijd uithouden, omdat zij minder oppervlakte hebben en daardoor minder wrijving veroorzaken.

Vraag: Krachten uit de richtingen, die we aanduiden door de tekens van de Dierenriem, worden toegeschreven aan de planeetgeesten, heb ik begrepen. Is dit wel helemaal juist, of is dit populair uitgedrukt?

Antwoord: In de eerste plaats is het niet juist te zeggen, dat die invloeden aan de planeetgeesten werden toegeschreven. Integendeel, het zijn invloeden, die de werking van de planeetgeest en dus de uitstraling van de planeet en diens werking t.o.v. de mens bepalen. Het zijn dus krachten, die van verder af komen en we kunnen zeggen, dat deze voortkomen uit geesten plus velden, als bestaande in de ruimte, plus de werking van materiële straling in die ruimte, gericht in de richting van het zonnestelsel. Wanneer dit bv. geconcentreerd zou zijn op ùw zonnestelsel, zou er al lang geen leven meer zijn, zo intens zou het zijn. Maar door de enorme afstand en de grote spreiding beroert dus maar een betrekkelijk klein gedeelte het zonnestelsel en daarvan weer een zeer klein gedeelte de wereld. Toch is dit voldoende om de werking van de planeten te wijzigen.

En nu kunnen we inderdaad het karakter van de planeten wel enigszins vergelijken met dat van de planeetgeesten. U moet over een planeet zó denken: De planeet heeft een persoonlijkheid. Deze persoonlijkheid bestaat, niet geheel in de planeet, maar er is een deel van die planeetentiteit werkzaam in de planeet. Dit noemen wij: de planeetintelligentie. Daaruit volgt, dat in de planeet een zeker bewustzijn berust met een zekere handelingsbekwaamheid ( een soort astraal voertuig, als u wilt); dat noemen we de planeetgeest. En daaruit zijn dan weer een reeks van schimbeelden en soms ook entiteiten ontstaan, die wij dan noemen de genii van zo'n planeet of ook wel de planeetgeesten.

Een voorbeeld: de maan, bv. heeft een eigen persoonlijkheid, een intelligentie, een heerser - die noemde ik u zo-even al; daarnaast een "geest" van de geesten (dus het gemeenschappelijk bewustzijn van de geesten) èn de maangeesten. Dus dan deel je dat bewustzijn in verschillende fasen, brengt het uiteen en je gaat die dan weer elk apart rubriceren en classificeren ('t is eigenlijk niet nodig); en elk van deze delen wordt enigszins anders beïnvloed door stralingen van buitenaf. Ik zou hierbij willen opmerken: Wanneer bv. Mars momenteel in Leeuw zou staan en men wil een horoscoop trekken van een kind, dat op dit moment wordt geboren, dan zoekt men dat op in tabellen en dan vindt men Mars in een àndere reeks staan.(vervolg onverstaanbaar). Het zijn dus niet de planeetgeesten, populair gezegd.

Vraag: Ik heb wel eens gelezen, dat er andere goddelijke wezens zouden zijn, die hier tot ons eigen zonnestelsel behoren en die daar ook gevormd zijn in lange tijden.

Antwoord: Neen, voor zover het deze dierenriemtekens aangaat niet. Ik wil u hier wijzen op hetgeen ik reeds zei, dat deze tekens dus hun inhoud veranderen over een lange tijd. Die verandering is overigens niet zo groot. Verder heb ik u erop gewezen, dat dit een empirische wetenschap is. D.w.z., dat men zich baseert op een weten uit het verleden en dat dit weten proefondervindelijk is gegroeid. Het gevolg is, dat men zich niet aan de juiste feiten houdt, maar dat men zich houdt aan de stellingen van vroeger die echter wel met feiten in verband staan.

Feiten, die door de langzame, wijziging van de omgeving in de Kosmos echter niet meer kloppen met de aanduidingen, die men er eens voor heeft gevonden. Goddelijke wezens zijn er te over, meer dan wij ons zelfs kunnen voorstellen. Maar geen goddelijke wezens, die nu eventjes de invloed van bv. de tekens van de Dierenriem vertegenwoordigen. Wel kan men weer zeggen (als u dat althans wilt), dat de tekens van de Dierenriem in feite bepaalde goddelijke functies vertegenwoordigen. Maar die functies zijn zowel stoffelijk uitgedrukt als geestelijk; en als zodanig ook geestelijk te zien als overal tegenwoordig stoffelijk te zien als tegenwoordig in een bepaalde richting. Voldoende?

Vraag: Deze lezing over Kosmische straling heeft ons in onze gedachten wel zeer ver buiten de aarde gebracht in de ruimte en ons bekend gemaakt met Kosmische geesten en bewoners van andere planeten. Nu vraag ik me af: Is dit door de O.D.V. naar voren

gebracht in een toevallige omstandigheid of heeft het ook nog ergens te maken met het denken in de hemelen?

Antwoord: Nu, dat laatste zou ik maar niet zo serieus nemen. De Orde heeft n.l. niet de gewoonte om meer dan noodzakelijk op toekomstige ontwikkelingen de nadruk te leggen, zij het dat we soms aan uw nieuwsgierigheid tegemoet komen. Bekijkt u het liever anders. Er was een matroos uit Delfzijl, die altijd had gescholden op dat "gat" van een plaats.

Toen hij de wereld rond was geweest, wist hoe Hamburg en Bremen eruit zagen maar ook New York, San Francisco, Buenos Aires, toen hij om de Kaap was gegaan naar Batavia, door het Suezkanaal was gekomen en Cairo had gezien, toen kwam hij thuis en zei: "Wat een heerlijk plaatsje is dit toch". Op deze wijze hopen wij, door u te wijzen op wat er rond u bestaat, u een juistere waardering bij te brengen voor de plaats, waarop u zich bevindt en de toestand, waarin u thans leeft; hopende dat u juist door het grootse concept zult komen tot een grotere verdraagzaamheid in het heden. Ik ben bang, dat ik daarmee niet veel heb gezegd in de zin van uw bedoeling, maar dat moet u mij dan maar niet euvel duiden.

Vraag: Als de planeten invloed uitoefenen op de aarde, oefent de aarde dan ook invloed uit op de planeten?

Antwoord: Natuurlijk. Dat is wederkerig. Je zou je dus kunnen voorstellen, dat een astroloog op Mars zijn hoofd schudt en zegt: "Dit is een slecht uur, de invloed van aarde domineert" (gelach). Natuurlijk een grapje. Maar u zult begrijpen, dat alle beïnvloedingen wederkerig zijn, waarbij de sterkte en de inhoud van de planeetgeesten plus de stralingen van de planeten en hun vitaliteit bepalend zijn voor de inwerking, die zij op anderen hebben. Zijn er nog meer vragen, vrienden of zullen we gaan sluiten?

Vraag: Er is deze avond toch nog veel over astrologie gesproken, over de invloed van sterren die bepalend kunnen zijn op het leven van de mens. Is dit alleen bedoeld op het stoffelijke, dus de aardse materie, of ook op de geest? Als dit laatste het geval is; hoe staat het er dan mee, wanneer we zijn overgegaan en dus uitsluitend als geest bestaan en geen aardse materie meer hebben? Is daar dan ook astrologie?

Antwoord: Neen, dat hulpmiddel hebben we daar niet meer nodig, In feite is daar de toestand zo: De sterren bepalen - om een vergelijking te gebruiken - of er nu rode zakdoekjes, zwarte, groene of gele zakdoekjes worden geproduceerd. De geest is dan het kind, dat aangetrokken door de kleur één daarvan kiest. In zoverre heeft dus de invloed op de lichamelijke vorming ook astrologisch gezien mede wel enige invloed op de geest, die incarneert in een dergelijk lichaam. En zo kunt u dus wel zeggen, dat de keuze van de geest een onthulling van het eigen peil van bewustzijn en instelling kan betekenen. Maar zij wordt niet astrologisch beïnvloed. Deze wordt beïnvloed door omstandigheden.

Daarnaast staat hij onder de invloed van hogere geesten in zoverre deze die aanvaardt en niet verwerpt. Deze invloed blijft voortbestaan na de overgang en wordt zelfs over het algemeen bij de stijging in hogere sferen geïntensifieerd door een intenser contact met deze hoge geesten. Maar dat kun je weer niet astrologisch gaan berekenen. U kunt eerder zeggen vanuit aards standpunt: Dit is een gevoelsreactie, die wel redelijk vaststelbaar maar nooit verklaarbaar is, omdat daar overeenkomsten van bewustzijn een rol in spelen en overeenkomsten van streven, die van het "ik" uitgaan; en dus de invloed allereerst vanuit het "ik" wordt gewekt en niet vanuit de anderen.

Bij de stof echter, die geen eigen bewustzijn heeft - tenminste niet vóór deze gevormd is - is het omgekeerd. Deze ondergaat weerstandsloos elke beïnvloeding van buitenaf. Ik hoop, dat het duidelijk is.

Geen commentaar meer? Nu, vrienden, dan mag ik misschien onze vraagbaak nog even samenvatten.

## SAMENVATTING

Ik heb u dan gesproken over Krachten uit het Al. En daarbij viel uwerzijds de nadruk ten eerste op vliegende schotels. Ik ben zo vrij deze daaronder niet te rekenen, ofschoon ik u geantwoord heb, voor zover mij dat op het ogenblik mogelijk was.

In de tweede plaats heeft u de nadruk gelegd op astrologie. Astrologie is één van de middelen, die gebruikt kunnen worden om althans enigszins een aanpassing aan de krachten uit het Al te verwerven. Deze kan echter nooit beslissend zijn, doch kan ten hoogste aangeven, welke invloeden op een bepaald ogenblik in uw leven kunnen ontstaan. U bent zelf vrij om te handelen.

In de derde plaats hebben we gesproken over de geest en de invloed van de geest. U zult begrijpen, dat deze gebonden is aan bewustzijn en bewustwording. In feite kiest u zelf uw meesters uit door uw eigen streven en stelt u dus door het gericht zijn van uw eigen denken en streven onder de bescherming, ... misschien van een planeetgeest of een zonnegeest ergens. Misschien ook van een wezen, dat hoger is dan dat, of dat - buiten de stoffelijke vormen om - een eigen door God gegeven functie heeft te midden van de schepping.

Daarin hebben we dan kort opgesomd, wat wij in deze vragen nog hebben getracht vast te stellen. Dit is niet te beschouwen als een alomvattende behandeling. Het is een inleiding voor een onderwerp, dat misschien uw belangstelling kan trekken. Zou u geneigd zijn dit verder te vervolgen, dan wil ik u nog een raad geven: Vervolgt u in de eerste plaats dan met een kennisnemen van hetgeen stoffelijk hieromtrent bekend is, wetenschappelijk. Gaat u daarna na, wat esoterisch daaromtrent bekend is. En laat daarna uw eigen gedachten werken. Heeft u een beeld in uzelf ontvangen, dat uws inziens logisch, zuiver en ook emotioneel - dus innerlijk aanvaardbaar is, tracht dan naar dit beeld te handelen. Het zal u ongetwijfeld veel in uw leven gemakkelijker maken, het zal u ook geestelijk vaak tot een grote steun kunnen zijn. En zou het dan noodzakelijk zijn om hier verder op een bepaald onderwerp door te gaan - misschien dat we dit jaar geen gelegenheid meer hebben - maar in een volgend jaar zouden we zo iets dan weer als discussie kunnen behandelen.

Ik ben u overigens dankbaar voor de vragen, die u heeft gesteld en meen, dat ik ze alle redelijk heb beantwoord. Vindt u het niet - u heeft niet geklaagd, u heeft geen tegenwerpingen gemaakt - dan moet ik de verantwoording daarvoor toch wel een klein beetje ook op u schuiven.

En nu blijft me verder niets over dan u allen een recht genoeglijke avond toe te wensen, een aangename huisgang, een gezegende nachtrust en daarbij misschien in de stof misschien ook elders - een hopelijk "tot ziens".

Goedenavond.